

Kora locuia cu bunicul ei și cu câțelul ei.
Bunicul nu vorbea prea mult.
Dar numai cu un zâmbet sau o privire
spunea destul.

Bunicul era foarte priceput și știa să repare lucruri.
Colecționa mărunțișuri, chiar și stricate...
Scotea din gunoaie obiecte care încă puteau fi folosite.
Iar Kora era mereu lângă el să-l ajute.
Împreună, reparau, refăceau, transformau...
Fel și fel de lucrușoare redeveneau utile.

Mori, un băiețel de la ferma vecină,
se bucura mereu să le fie prin preajmă...
Îi ajuta de cele mai multe ori.

Când se uitau cu toții sus, la cer,
au văzut că păsările zburau întruna înainte și înapoi.
Azwârleau gunoaie în capetele lor.

Și... ah, da, erau lucruri pe care le știau ei prea bine...
Era gunoiul aruncat mai-nainte chiar de copii.
Tot ce consumaseră ei chiar ieri.

Vai!!!

În câteva clipe toți copiii erau acoperiți de-o grămadă...
De-un morman uriaș de gunoi urât mirositor.
Și tot mormanul era doar ce aruncaseră într-o singură zi.
Dar de ce? De ce făcuseră păsările una ca asta?

Pe țărm era un delfin împotmolit.
Iar Kora-i stătea alături în picioare.
„Vai, nu! Aripioara i s-a prins de ceva.
Pare o bucată de sfoară aruncată.
Dar de ce? Cum a ajuns atâta gunoi la noi pe țărm?

Bietul delfin se zbate întruna...
Dacă nu se oprește odată,
poate să-și facă o rană destul de gravă.
Sfoara o să-i lase o tăietură urâtă.“

Până atunci,
Kora nu reușise să liniștească delfinul.
Dar, istețată, le trimisese pe păsări la prietenii ei...
Ca să-i cheme în ajutor până la țărm.

